

den ærede Krigsminister, at han slet ikke forstaaer sig paa denne Sag, og at de sagkyndige, der mulig have vejledet ham om Fæstningen, have gjort det paa en saadan Maade, at han havde faaet en falsk Forklaring deraf. Den ærede Krigsminister brugte Ordet „falsk“ — jeg noterede det op — i denne Forbindelse: Naar det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds taler om Fæstningen, er det altsaa ikke paa Krigsministerens Vegne, han taler. Det gør jo, at man altsaa ikke mere tør gaa ud fra, at det er det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds, der i det hele foreskriver Fæstbetingelserne, som det lod til, at han vilde gøre; i hvert Fald stønner jeg, at han ingen Guldmagt har faaet dertil fra Regeringens Side. Om min Stilling til Spørgsmaalet om fortsat Forhandling og eventuelt Forlig vil jeg kun udtale, at jeg tror ikke, at man fra Forhandlingspolitikkens Side har skuffet nogen. Fra den første Dag, Forhandlingspolitikken her i Tinget blev indledet, tror jeg, at det blev udtrykkelig klart og bestemt udtalt, at man vilde lade de storpolitiske Forligsforsøg hvile og indskrænke sin Forhandling til at komme til Kundskab om, hvorvidt de to Ting, hvorvidt Højre og Venstre kunne mødes i Bestræbelserne for at gennemføre nyttige og for Samfundet gavnlige Reformers. Paa det Standpunkt have vi staaet gennem de forløbne Aar, paa det Standpunkt staa vi endnu og agte vi at fortsætte, og det vil derfor vise sig, om der fra det andet Tings og fra Regeringens Side virkelig er en alvorlig Vilje til at komme til en Forstaaelse. Jeg nærer nogen Tvivl om det, jeg har ikke hørt nogen Udtalelse fra nogen Side, der i dette Øjeblik vækker stærke Forhaabninger om, at Tiden til et storpolitisk Forlig er moden nu i dette Øjeblik. Jeg for mit Vedkommende agter at stille mig som i de foregaaende Samlinger. Jeg agter at fortsætte Forhandlingspolitikken, og jeg er overbevist om, at man fra vor Side er villig til at optage Forhandling ogsaa om Forstaaelsen af Forsætningen og om, hvorledes man overhovedet skal føre Statsmaksimeret ind i lovlig Gænge. Hvorvidt en saadan Forhandling lykkes, afhænger jo ikke af os alene, men særlig af de Herrer fra den anden Side.

Mr. Nielsen: Det er kun i ganske faa Øjeblikke, at jeg skal optage det høje Tings Tid. Jeg vil først omtale en Udtalelse af det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen), en Udtalelse i samme Retning som den, det ærede Medlem fra Nsjens (Bernsten) nu omtalte. Forleden Dag blev der af det ærede Med-

lem med øjensynlig Glæde oplæst et Brev, skrevet af min Modkandidat ved Valget i Bogense. Nu var det ganske sikkert ikke Brevets Hensigt at sige mig nogen Ubehagelighed, men der kunde jo let blive klæbende en lille Smule politisk ubehageligt ved det, og det vil jeg ikke gerne have klæbende ved mit Navn som nyt Medlem. Der fortælles i Brevet om en Samtale, som Grev Ahlefeldt har haft med et æret Medlem her af Tinget. Jeg skal selvfølgelig slet ikke blande mig i, hvad de to Herrer af Højre have haft at tale med hinanden om, men jeg vil dog sige, at Grev Ahlefeldt glemmer i sit Brev at fortælle, at han ikke fulgte det Raad, som han siger, han fik: han henvendte sig selvfølgelig ikke til mig i denne Sag, noget, der ogsaa vilde have været særdeles unyttigt. I det hele mener jeg for øvrigt, at det ærede Medlem fra Ringløbing har været ualmindelig uheldig med at søge Bevis for disse Karteller, som han har talt en Del om; naar han saaledes som særlig Kartellkreds har valgt en Kreds, hvor der stod en moderat Venstremand, en radikal Venstremand og en Højremand mod hinanden, som hver for sig fastholdt deres Kandidaturer, er det aabenbart uheldigt. Jeg skal tillade mig at give nogle enkelte Oplysninger, som hyderligere bevise, at Bogensekredsen har været saa fjernt fra Kartel som muligt. Det var med en ualmindelig Glæde, en Glæde, der slet ikke kunde misforstaaes, at Højre paa Valgdagen erfarede, at den radikale Kandidat fastholdt sin Kandidatur, og det var næsten rørende at se, hvordan Højre i Bogensekredsen henimod Aften — det trak jo stærkt ud med Valghandlingen — førte Reserven frem. Jeg siger netop førte, thi Reserven var ikke rigtig i Stand til at gaa selv. Den førtes der frem paa en Maade, som i et særligt Tilfælde virkelig rørte mig. En Forpagter paa en af Herregaardene der i Omegnen kom gaaende med sin Røgter under Armen, og Røgteren var i en ualmindelig lidet sikker Tilstand. Han kom med Røgteren for at følge ham hen til Valghorbet og lade ham fremme for Højres Kandidat. Nu kender jeg ikke den vedkommende Forpagters daglige Maade at være paa, maaske han en Gang imellem spadserer med sin Røgter, naar denne er i den Tilstand, men han vilde ganske sikkert ellers ikke have valgt Bogense Lov, stuvende fuldt af Menneffer, som det var, til at foretage denne Vandring. Dette er ganske vist temmelig drastisk, men tillige meget virksomme Beviser paa, at der sandelig ikke var Tale om noget Kartel her. Det ærede Medlem